

eller fundet grundet af Regjeringen, vilde det efter vort Skjøn være usforvarligt at forsøge at standse den alt meget fremskredne Bygning ved unødige Undersøgelser eller at vanskeliggjøre den ved Skridt, som saane enhver jagtynlig Hjemmel. Vi anbefale derfor Bevillingen af de til „Selgoland“'s hurtigere Fuldførelse og Forsyning med Artilleri fornødne 500,000 Kr., thi det skulde dog synes, som Enhver, der har Interesse for sit Fædrelands Forsvar, maatte ønske at se dette faa snart som muligt forøget og styrket med saa godt et Kampstib, som „Selgolands“ Lover at blive.

Vi nære heller ingen Tvivl om, at Landstinget bør gjenoptage de øvrige til Flaademateriellets Udvikling forlangte Bevillinger, nemlig 33,000 Kr. til Projektiler og 18,000 Kr. til Krudt. Fremdeles maa vi, efter Alt hvad der er oplyst, tilraade at gjenindsætte de forlangte 100,000 Kr. til 20 Stkr. nye Kanoner, ligesom vi anse det for at være af paatrængende Vigtighed, at det Torpedofartøis anskaffes, hvortil der var begjæret 50,000 Kr. Endvidere skulle vi henlede Opmærksomheden paa, at den allerede engang tidligere fremkomne, men afflagne Begjæring om et nyt Dampstib til Hans Majestæt Kongen, hvortil der i Regjeringsforslaget er opført Halvdel af, hvad det vil koste, 350,000 Kr., nu bør efterkommes. Kongens nuværende Dampstib, der er over 30 Aar gammelt og baade oprindelig et bygget og siden er anvendt til anden Brug, er ikke længer noget tidsvarende Befordringsmiddel hverken for et søjarende Folks Kongehus eller for fremmede Fyrster og Fyrsteflegter, som gjæste det.

Endelig har der af Marineministeriet været begjæret 510,000 Kr. til Paabegyndelsen af et nyt Pandserbatteri af samme Klasse som „Selgoland“ og 500,000 Kr. til Paabegyndelse af en pandsret Kanonbaad af en ny Konstruktion. Disse Begjæringer udgaa fra den Overbevisning, som har fundet almindelig Tilslutning, at vort Forsvar bør søge en af sine væsentligste Støtter i Søværnets kraftige Udvikling. Ved Forsvarssagens Behandling har Landstinget tilkjendegivet sin fulde Samstemning i denne Opfattelse; det maa sælgelig ønske, at man i dette Dieblit kunde blive enig om at udvikle Flaaden med den Anvendelse for Die, der var den tiltænkt baade i Regjeringens Forsvarsplan og i den, for hvilken Folkethingets Flertal erklærede sig. Da imidlertid de Bevillinger, der ere forlangte i Regjeringens Finantslovsforslag, fortrinsvis gjælde Foranstaltninger, der skulle sikre Kjøbenhavn mod Sø siden, og da Hovedstadens Forsvar paa denne Side, saalænge en fast ydre Forsvarslinie ikke er tilstede, i en meget væsentlig Grad vil bero paa Flaadens Evne til at erstatte en ydre Linie, synes den Forstærkning af Flaaden, som nu bevilges, baade at burde ske med det samme enkelte Formaal for Die, og at burde tilveiebringes saa hurtigt som muligt. Af Hensyn til den Stilling, Forsvarssagen i dette Dieblit indtager, skal Udvalgets Flertal derfor henstille til Regjeringens Overveelse, om den ikke maatte være villig og istand til at stille Forslag, sigtende til Erhvervelse af Materiel, som forholdsvis hurtigt kan tilveiebringes.

Nr. 38 anslaaer 900,000 Kroner til Dyrtidstillæg, nemlig under A „til Embeds- og Bestillingsmænd, som lønnes umiddelbart af Statskassen“ 600,000 Kr. og under B „til de ved Kommunerens Skolevesen fast ansatte Lærere og Lærinder 300,000 Kr. Derefter anslaaes i Nr. 39 310,000 Kr. til Lønningsforhøjelse for Underforvaltere, Menige og Spillemænd af 5te Grad ved Hæren, samt Underofficerer og Menige af det indkaldte Lægdsrullemandsstab af Søværnet. Den Tankegang, som har ledet til at samle de af Staten lønede Embeds- og Bestillingsmænd og de af Kommunerne lønede Skolelærere under een Post, og udfille i en egen Post de af Staten lønede Land- og Sø-Mandskaber, kan Udvalgets Flertal ikke tilegne sig. Det vil efter vor Mening være nødvendigt, at Nr. 38, ligesom i Regjeringens oprindelige Forslag, samles, men paa to Konti, Statens Embeds- og Bestillingsmænd og dens militære Mandskaber, og at Kommunerens Skolelærere, der ikke findes i Regjeringens Forslag, fordi en særlig Lov angaaende Forbedring af deres Lønninger samtidig forelagdes Folkethinget, udfilles, for at opføres under et særskilt Nummer, ifald et midlertidigt Lønningsstillæg skal bevilges dem. Dertil mene vi nu viselig der er god Grund. Om ogsaa Landsbyslærernes Lønninger i det Hele ere stegne noget ved Naturalhjælpernes forhøjede Værdi og for en Del ere forbedrede af Kommunerne, saa er der dog slet ingen Tvivl om, at de for manges Vedkommende ere saa knappe, at de gjentagne og atter gjentagne Andragender til Rigsdagen om Forbedring af Skolelærernes Kaar have billigt Krav paa omfider at finde velvilligt Øre. Men ikke mindre vist er det, at disse paa Landet ere meget forskellige, og at de i Kjøbstæderne, især i de større, ere betydelig bedre. At anordne et Lønnings- eller Dyrtidstillæg for Alle efter visse almindelige Regler gennem Finantsloven, forekommer os derfor saa meget uheldigere, som Udbedelsen af Lærernes Løn efter Lovgivningen jo i det Væsentlige paahviler Kommunerne. Har man Hjerte til at komme de virkelig nødlidende Lærere til Hjælp, saa er der, da den Folkethinget forelagte særlige Lov derom er forkastet, og Tidens Knaphed ikke tilsteder Udarbejdelsen og Vedtagel-